

- Ірено, я не уявляю, як ти з ними двома... Мені здається, і з одною дитиною можна зійти з розуму!
- А з двома можна зійти оптом. Чи як мінімум двічі: клин клином вибити.

Знаєте, в чому полягає основна, якщо не єдина іронія мого життя? В тому, що в мене, на загальний випадок класичної childfree, звідкілясь завелось аж двоє дітей. За дивним збігом обставин, ще й із різницею в одинадцять місяців.

Як там казали буддисти? Якщо не можеш змінити ситуації, просто прийми її. Діти — це саме те. Назад же ти їх не запхаєш, у ветеринарну клініку на тимчасове утримання не здаси, дитячих готелів, де їх годують і вигулюють, ще не впровадили. Варіант цілорічних шкіл при монастирях, закритих пансіонів чи іншого типу інтернатів ти не обдумуєш, бо або діти замалі, або дорого тобі в нормальний бордінг-скул їх запхати, та і шкода дітсьок, ясна річ.

І себе шкода — я он пробувала залишати їх на бабцю-діда на місяць, коли така розкіш була доступна, але якщо кілька перших днів ще насолоджувалася отриманою свободою, то потім звідкись брався осоружний інстинкт турботи про потомство, що результував у вселенський смуток. «Як вони там?» — думаєш, переглядаєш, як ідіот, ті відео на телефоні, де вони верещать і дуріють, фотки гортаєш. І вже зовсім не медитується тобі ні на льодові вершини, ні на кришталеві озера, а лише зітхаєш ти скрушно, коли повз тебе проходить яке-небудь

молоде сімейство з дітлахами віку твоїх. Коротше, кому таке треба? Пропадуть гроші, пропаде час — бо ти і не з дітьми, і не сам. Якщо шкода грошей на психоаналітика (таке теж лікується, не переживайте), вихід один — брати їх з собою.

Так-так, звучить воно страшно. Вперше (та й кожного разу, як вперше), міркуючи про поїздочку з дітьми, ти наче стоїш на краю страшної прірви. Як там, що там? А раптом всі ліки й іграшки не влізуть? А куди бігти у випадку срачки, циклону, ядерної війни? Не переживайте. Досвід показує, що як би ви не планували поїздку, все одно знайдеться якась причина, з якої ви забудете те найважливіше, без чого ну кров з носа обійтися потім не зможете і через що ваша мама гризтиме вам мозок: «А я ж казала!» Тому порада номер ноль...

О. Таку маму з собою не брати. Якщо функцію фігурного лобзика виконує прекрасна чи сильна половина — най теж лишається вдома. Ну а якщо вам пощастило і з мамами, і з коханими, може, ця книжка вам і не знадобиться. Хіба би так — погортати знічев'я на шезлонгу в ол-інклюдіві, хе-хе...

А

Абетка

Саме в формі абетки я збиралася написати цю книгу. Щоби ви могли її відкрити на будь-якій сторінці і почати читати, де заманеться. Не прив'язуючись до плинну подій — бо кожен дитячий вік, як і кожен напрямок подорожі, матиме свої особливості. Я навіть час від часу повторюватиму деякі речі — мудрих слів не може бути забагато. Сподіваюся, ви достатньо вже прочитали моїх блогів чи й ФБ-постів, аби звикнути до мого часто гротескного гумору й самоіронії. Це щодо «мудрих слів».

Зрештою, наша мудрість — це ніщо інше, як випробувана на собі й переосмислена дурість. Так що все окей. Як мінімум, все що я тут пишу — правда без прикрас і бажання здатися вам прекрасною принцесою з героїськими нахилами. Ну просто не люблю я ол-інклюдів, автобусних екскурсій та інших туристичних гетто. Я за природою і покликанням вільний мандрівник. Це не завжди виходить дешевше, але деколи виходить. Головне, що це точно цікавіше. Ненавиджу, коли хтось щось передбачує й вирішує за мене, як мені буде краще.

Дочекавши часу, коли мої Кора і Кая стануть достатньо дорослими, я їх теж відпускатиму у вільне плавання — якщо захочуть подорожувати разом, це ще й зменшить рівень мого за них хвилювання. А наразі наші спільні подорожі — така собі підготовка змалечку до самостійних подорожей у майбутньому. Хай звикають жити в наметах, довго кудись їхати, йти пішки, розкладати намет, не нудитися в літаку, бачити людей інших рас

і культур, міняти кліматичні зони, бути витривалими й терпимими до чогось, що йде не так, як у твоїй уяві. Відкритими до світу, одним словом. І спокійно справлятися з хаосом.

Останнього і вам бажаю. Моя оця «абетка» виходить доволі непослідовною, як майже й усе в моєму (та й вашому, ймовірно) житті. Літери є всі, а порядок уже такий, наче ми їх просто висипали з мішечка на стіл.

Й Йой

— Так дивно. Перше літо, коли я нікого не народжую, — сказала я соцмережі, косячись на своїх двох готових дітей. — Йой.

І поки соцмережа відповідала мені взаємністю, я чухала голову з приводу того, який же все-таки рефлекс активується в мене тепер на спеці: сідати в машину, попередньо напакуювавши її всім непотребом світу, трясти наш давно несправний джипіес і, впершись вагітним пузом або в кермо, або в дверцята бардачка (це якщо в кермо пузом вперся майбутній тато, що погладшав з переляку чи з солідарності), вирушати в далеку подорож. Епічну, я би сказала. Майже, як за золотим руном, але воно буде кричати і хотіти їсти. А що з цим всім робити, ти ще поки не знаєш, але сподіваєшся на інстинкти й Інтернет.

— Так дивно... — казала я перед Подорожжю номер один. — Туди їдемо вдвох, а повернемося втрох.

Моя спортивна машина типу купе-кабриолет не надто сильно надавалася до подібного експерименту. В ній начебто можна було возити охочих карликів чи йогів-аскетів — на подобі заднього сидіння реально було всидіти, лише підтягнувши ноги попід саме підборіддя. Але запхати туди дитяче крісло видавалося просто нереальним. Собака Карма, шарпей з немалим стажем їзди на тому самому огризку кабриолетного сидіння, стовідсотково зі мною погоджувалася.

Мені, скажу я вам, в принципі це рішення про розмноження давалося не так то й легко. Я не можу пригадати,